

Esther en Daphne volgen met hun moeders dezelfde zorgopleiding

V.l.n.r. moeder Marjan Willems en haar dochter Daphne en moeder Manuela Rietman en haar dochter Esther steken samen de handen uit de mouwen op dezelfde zorgopleiding.
FOTO'S APA

KRINGEN

MARCEL PEERBOOM VOLLER

Haringschaamte

De Hollandse Nieuwe is heerlijk fris en ziltig, maar het is ook een dood dier. Kunnen we vanaf aanstaande vrijdag het vette visje nog wel ongeneerd in de keel laten glijden? Was het maar zo'n feest.

De discussie over wat we eten wordt ons opgedrongen door zeloten die elk gesprek over belangrijke onderwerpen als klimaat, duurzaamheid, gezondheid en dierenwelzijn verstikken onder een calvinistische deken van schuld en boete. Je zou zeggen dat vis, vlees en vega juist in ons polderland samen kunnen leven, maar dat lukt niet omdat elke discussie over dit onderwerp begint en eindigt met het aanwijzen van de klimaatzondaar.

Geen wonder dat steeds minder Nederlanders in God geloven. Waarom zouden we ook? Godsdienst is ooit uitgevonden om in het reine te komen met ons knagende geweten, maar daar hebben we Hem helemaal niet meer voor nodig. Hem kan trouwens ook een Haar zijn, volgens weer een andere groep fanatici, en als het wel een hem is, zou hij niet met een hoofdletter moeten worden aangeduid omdat de mannelijkheid van het opperwezen ermee wordt benadrukt.

Maar dit terzijde.

In dit land is het niet God, maar zijn het de zelfbenoemde apostelen van de ethiek, zij die weten wat goed en fout is, die oordelen over onze zonden, waarbij zij dicteren dat we ons vooral moeten schamen. Over alles. Over verleden, heden en zelfs de toekomst. Ons hele bestaan op deze aardkloot is om je kapot te schamen.

De Hollandse Nieuwe wordt duur betaald

Vliegschaamte, vleesschaamte, barbecueschaamte, autorijschaamte, sproeischaamte, baarschaamte, koopschaamte, bezorgschaamte... Het rijtje wordt zo lang dat je plaatsvervangende schaamte krijgt over zoveel valse schaamte.

Schuld en boete is waar het om draait. Vooral politici worden geacht het goede voorbeeld te geven. Vorig jaar sprak de Utrechtse afdeling van de Partij voor de Dieren er schande van dat burgemeester Sharon Dijksma van plan was aanwezig te zijn op de Nationale Haringpartij, een netwerkevenement voor ondernemers, politici en andere hotemetoten. Dijksma zou zich moeten haringschamen dat zij acte de présence wilde geven op 'een bijeenkomst waar dode dieren worden gegeten', aldus de PvdD. Ze ging toch, maar wee haar gebeente als zij zou worden gefotografeerd met een haring in de hand!

Komt gewetenswroeging niet vanzelf, dan wordt het wel afgedwongen. In 2019, tijdens de laatste traditionele zomerbarbecue waarmee het parlementaire jaar werd afgesloten, deden de politici er alles aan om de camera's te ontwijken omdat de politieke correctheid dat van hen vereiste. Bovendien waren ook toen al vlees, vis en vega strikt gescheiden: politiek rechts stond bij de saté op het Binnenhof, links bij het vega-buffet aan de andere kant op het Plein.

Of deze traditie ooit terugkeert valt te betwijfelen, want volgens de leer der schaamtrepredikers is afschaffing de enige aflat waarmee de gewetenswroeging kan worden afgekocht.

Houd er rekening mee dat aanstaande vrijdag de vis duur wordt betaald.

Met haringschaamte.

IN BIJZONDER GOEDE HANDEN

door Sharon Story

AMSTERDAM • Grote kans dat je het als kind uiterst gênant vond wanneer je moeder zich op het schoolplein vertoonde. Laat staan als ze met je vrienden zou omgaan. Maar het kan ook hartstikke leuk zijn, weten Esther Rietman (25) en Daphne Willems (22) uit eigen ervaring. Zij volgen samen met hun moeders dezelfde zorgopleiding.

„Mijn moeder voelde zich aan het begin nog weleens opgelaten als we elkaar op school tegenkwamen, want ze dacht dat ik het vervelend zou vinden. Maar ik ben trots op haar, dus vind het juist leuk om haar te zien”, vertelt Esther over hoe het is om samen met je moeder in de schoolbanken te zitten.

Een paar jaar nadat de Zutphense de driejarige BBL-opleiding tot verpleegkunde aan het Aventus ROC in Apeldoorn startte, stroomde haar moeder Manuela (49) in op dezelfde opleiding. Na jaren in een verpleeghuis te hebben gewerkt, droomt ze ervan om als verpleegkundige in het ziekenhuis te werken. „Daarom ben ik weer gaan studeren; het was eigenlijk toeval dat Esther dezelfde studie al deed”, aldus Manuela. Moeder en dochter komen elkaar nu regelmatig in de schoolgangen tegen.

'Stukje verdieping'

Ook Marjan Willems (50) en dochter Daphne uit Eerbeek doen dezelfde studie. Ze begonnen tegelijkertijd en zitten zelfs bij elkaar in de klas. Marjan werkt in de thuiszorg, maar wilde de boeken weer induiken

Marjan en haar dochter Daphne. „Samen in de examenstof gedoken.”

omdat ze 'een stukje verdieping' miste. Ze stimuleerde haar dochter, die eveneens in de thuiszorg werkt, om hetzelfde te doen. Marjan: „Ze was bang dat de opleiding te pittig voor haar zou zijn, maar ik heb haar ervan overtuigd dat ze het wel aankan.”

Van angstvallig je moeder in de kantine en de schoolgangen ontwijken is volgens het viertal absoluut geen sprake. Het doen van dezelfde studie kent volgens de dames juist voordelen. „Ik woon nog thuis, dus mijn moeder en ik reizen samen naar school”, vertelt Daphne. Ook oefenen de twee met elkaar voor examens en nemen ze regelmatig samen de

Esther zegt trots te zijn op haar moeder Manuela Rietman en vindt het helemaal niet vervelend om haar op school tegen te komen.

lesstof door. Marjan: „Daphne had laatst een examen niet gehaald; aangezien ik diep in dezelfde stof zit zijn we er toen samen nog even ingedoken.”

Ook bij Esther en Manuela is het reilen en zeilen op school vaak onderwerp van gesprek. Soms tot ongenoegen van hun omgeving, bijvoorbeeld wanneer moeder en dochter het tijdens familie-etentjes droogjes hebben over medische zaken. Manuela: „Mijn man krijgt daar kippenvel van en zegt dan 'houden jullie eens op!'”

Op de proef gesteld

Toch wordt de band tussen moeder en dochter op school ook weleens op de proef gesteld. Zo werd Manuela een tijdje terug door een docent aangewezen als beoordelaar van haar dochter. Er werd een

crisissituatie nagebootst en Manuela werd geacht kritische vragen aan Esther te stellen. „Dat vond ik in eerste instantie moeilijk, want je wilt je kind niet voor het blok zetten”, vertelt ze. De knop ging evenwel snel om en Esther werd door Manuela onderworpen aan een vragenvuur. „Ik realiseerde me dat ik haar uiteindelijk juist help door moeilijke vragen te stellen.”

Over het algemeen zijn de moeders en dochters zeer te spreken over hun gezamenlijke studietijd en kunnen ze het iedereen aanraden. „Sowieso is de zorg een prachtig vak”, benadrukt Marjan, die vindt dat er meer mensen de zorg in zouden moeten. Want ondanks de soms pittige dagen en hoge werkdruk is het vak 'het mooiste vak dat er is'.

'Ik help haar juist door moeilijke vragen te stellen'